I 1894 blev Fru Ullner Udgiver og Redaktør af Finlands eneste Dyrebeskyttelsesblad „Finlands Djurskydd" og har til dettes Udgivelse faaet en aarlig Understøttelse af det finske Senat.

Sammen med Frøken *Eva Ljungberg* udgiver hun Børnebladet „Den lilla Djurvännen". Desuden udgiver hun fra Tid til anden i Forening med Litteraten *Lindman* Kalendere, Festskrifter og lignende dels for direkte at udsprede Dyrebeskyttelsesideerne, dels for at skaffe økonomisk Støtte til de Foreninger, som hun har stiftet. Disses Antal nærmer sig de halvtreds, og de Foredrag, som hun har holdt i sit Fødeland, tæller op mod mange Hundrede.

Ogsaa paa andre humane Omraader har Fru U. gjort store Indsatser; saaledes har hun bidraget til at skaffe de blinde i Finland lykkeligere Livsvilkaar ved Oprettelsen af Blindehjemmet i Helsingfors og har for at støtte dette udgivet Kalenderen „Blindevännen".

I Kunstnerkredse er Fru Ullner kendt og skattet. Hun var en af Stifterne af en Forfatterforening i Finland, som nu er gaaet ind under Kunstnerforbundet der. Som varm Elsker af Musik beskæftiger hun sig særlig med Mandolinspil og er optraadt som udøvende Kunstnerinde baade i velgørende Øjemed og til rent kunstneriske Koncerter.

Paa sine lange Rejser forsømmer hun ikke at fæste paa Papiret noget af alt det smukke, som hendes Øje møder i „de tusind Søers Land". For nylig solgte hun for flere hundrede Kroner Akvareller i dyrevenligt Øjemed. En stor Del af disse behandlede Dyremotiver.

At Fru Ullner kan overkomme saa meget trods sin Statstjeneste er beundringsværdigt; da hun aldrig lader sine humane Arbejder indvirke paa sine tjenstlige Pligter, ser hendes overordnede uden Uvilje paa hendes populære Virksomhed, og de snarere støtter end hindrer denne. Man spørger uvilkaarlig, hvorledes hun kan faa Tid til alt; Hemmeligheden maa ligge i, at hun forstaar at organisere Arbejdet.

Hver Ferie er hun paa Turnéer i Finland og Sverige, hver Søndag holder hun Foredrag, baade et og to, men altid i Nærheden af Helsingfors, saa hun om Mandagen i rette Tid kan sidde i sit Postkontor. Hvile er for hende kun Vekslen af Arbejde.

Sine Foredrag udarbejder hun paa sine Rejser, naar hun sidder sammenkrøben i sin store Pels i et Hjørne af Kupeen, eller naar hun gaar paa et gyngende Dampskibsdæk i maanelyse Nætter. I disse Tider, der er saa svære for Finland, udfører Fru Ullner sit Kærlighedsværk uden at deltage i Striden, elsket og skattet af alle Partier. Fru Ullners Virksomhed i Dyrebeskyttelsens Tjeneste er uden Tvivl enestaaende i Verden; saaledes som hun gennemfarer sit Land paa Kryds og Tværs lige fra de smaa Fiskerlejer i Skærgaarden til Laplændernes Lejre i det nordlige Finland, trodsende Storm og Kulde, sovende i uopvarmede Rum i 30 Graders Vinter, jagende Nat og Dag paa øde Veje for at tale til Folket i Bygderne — til dem, som mest trænger til at høre om Barmhjærtighed mod Dyrene, om Retfærdighed og Kærlighed; saaledes som hun har ingen anden arbejdet for denne Sag.

Den finske Folketro har omspundet hendes Person med en Slags Helgenglorie. Vilde Heste løber ikke løbsk med hende, Baade kuldsejler ikke i Storm, naar hun er om Bord, fulde Mænd fornærmer hende ikke, og ingen undslaar sig for at køre eller sejle ud med hende. Selv er hun ikke bange, fordi hun er sin Sag saa hengiven.

Naar det svenske Blad „Såningsmannen" bringer saa mange smukke Lovord om Fru Ullner, er disse ogsaa velfortjente. Undertegnede har i en Række af Aar fulgt hendes Virksomhed, og nægtes kan det ikke, at Finland med Hensyn til Reformer paa Dyrebeskyttelsens Omraade har haft mere Fremgang end de skandinaviske Riger. Fruen gæstede København for nogle Aar siden og indtog straks ved sin friske, frejdige Personlighed. Hun holdt et Foredrag i „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse", hvis Medlemmer saaledes fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med en alsidig begavet, sympatetisk og virksom Kvinde.

Camilla Eegholm.

Til

Redaktionen af Kvinden og Samfundet!

I et tysk Blad læste jeg fornylig, at en Kvindeforening — i Breslau tror jeg — Vinteren igennem havde ordnet en Foredragsrække over *Familjeret* for sine Medlemmer. Vilde det ikke være hensigtsmæssigt om Københavns-Kredsen gjorde noget lignende? Maaske ogsaa en eller andet af de større Byer, hvor flere kunde samles. Vi Medlemmer lider ofte i sørgelig Grad af Uvidenhed om Kvindens retslige Stilling, hvad der paa mange Maader viser sig højst uheldig for os.

Et Medlem fra Provinsen.

Redaktionen er ganske enig med „et Medlem fra Provinsen" og lader den gode Ide gaa videre til Københavnskredsen og til Kredsene i Aarhus, Aalborg og andre store Byer.